

Budost a subjekt (a událost)

Bez ohledu na to, je-li „budost“ chápána jako dar, milost nebo úděl – a to jsou jen různé způsoby, jak to je chápáno a akceptováno nebo přijato, tj. zda to někdo chce vyložit tak, že za to má být „jsoucí“ vděčno – platí (a to platí pro každý dar), že dar se stává darem, skutečným darem, teprve ve chvíli, kdy jej obdarovaný (aktivně) přijme. To znamená, že „budost“ seslaná, dávaná, přidělená, přisouzená, z milosti daná se stává skutečnou budostí, tj. budostí integrovanou do bytí určitého jsoucího, teprve když ji toto jsoucí přijme jako svou, za svou. Je to tedy něco jiného než budoucnost vůbec. To znamená, že někde v bytostném určení události musí být zakomponována také tato schopnost integrovat vlastní bytí vcelku, tj. v každém okamžiku určité jsoucnosti, tj. v každé své jsoucnosti., integrovat nějak do aktuálního přítomného stavu také dosavadní minulé stavy (jsoucnosti) – to znamená je nějak zpřítomňovat a dělat z nich vlastní bylost, a také zpřítomňovat – opět nějak – také eventuální stavy budoucí, ke kterým to dějící se jsoucí směřuje, a integrovat je tak, že z nich učiní svou vlastní budost. Tohle musí platit pro všechny události vůbec, a to znamená i pro ty, které si ještě nevytvořily svůj vlastní subjekt. Tato schopnost integrovat své bytí, tj. své vlastní bytí, jako celek musí být naprosto spjata s tím, že událost nějakým způsobem se už začala dít – už při samém začátku musí tato schopnost být k dispozici, musí být přítomna, a to znamená ještě dříve, než vůbec může ono jsoucí, tato událost, začít být aktivní, tj. za tím cílem si vytvořit svůj vlastní subjekt. To znamená zároveň, že to, jak se událost děje, není jenom výkonem subjektu, ale je to výkonem té události samé. Je tedy zřejmé, že musíme rozlišovat to, jak událost vykonává své vlastní bytí, od toho, jak je aktivní, tj. jak vykonává své akty, své činy, svou činnost, aktivitu.

(Písek, 090309-2.)